

not, kallid naisole minuga seltsis; kes õnnetust ette teadis! Wersta laski siin pool Nabba kõrtsi leid-
sime te äres Reinowadderi surnu kehha; filmad
tagurpidi, keel rippus pikkali suust, mehhike olli
walmis. Ehmatades tõssime leina kassa! Reino-
wadder ei tõstnud kõrtwa egga sabba. „Oh ädda
ja õnnetust,“ üüdsin ma kurtis: „teia mehhikese
tos on läinud!“ Mõllemad kurtisime teia surma,
naisole pühkis põllega silmi. Ellast nokkisime teia
tõhtu ja pääd; Terrawnot kulas, kas südda tuskus?
Kõik olli wail; meie olleksime wõinud selle peale
wanduda, et ingelest enam ei elnud. — Agga kull-
gem, mis sündis! Terrawnot waotas ladduno fil-
mad sinni, püdis laiale jänud suud kolkolitsuda —
seal pigistas wõllaroog äkitselt ambad kōkko ja am-
mustas karnapsti! mo naisolese pä nokkaga tükkis
otsast; werri purtsatas laugele. Kõlle luggu sündis
filmapiigul; ehmatust ei jõua ma rälida. Mo südda
wärriseb praego kui awa leht; oh õnnetust! Reino-
wadder ähmas mind; õnnelt peastu lendu, muido
olleksin teia tõhtu läinud. Toho! kurri loom, mis
nüüd nähha sain. Ta õggis mo kalli naisolese luie
ja sulgiga tükkis nahka. Miina willets mehhike näg-
gin kolledat tõõd ja ei wõinud appi minna. Südda
ei annud mahti ärraminna, ma istusin kõrge kuse
ladwas kurni wõllaroog ärraläks, siis tõttasin wer-
rise tõ asset watama. Ei olnud suuremad järrele
jäänud kui mõned werre pisad ja kass, kolm tiwa
sulle. Ühhe werrise sulle wõttin nokka, mis alland-

liko palwega kuüingliko auojärje ette pähnen: oh
allastage miso waese peale ja andke mõrtsokale
jälledat nuhtlust, et wagga werri teie peale ei lähhe
kaebama. Tahhate teie teinale andeks anda ja nuht-
lusega wiibida, siis — ärge pange pahhaks, kui
järsko wälja ütlen: siis ei maksa teie kohto õigus
mitte lasti s — a!

Kuüingas lõukoer küssendas mõurades: „Reino-
wadderi nuhtlus peab põlwe põlwele mällestusjeks
jama. Ma tahhan õia kuüingliko abbeme ja ter-
rawad küned mahha eita, kui tedda nuhtluseta jättan.
Kergelt uskusin ta luiskamist ja peastin tedda wi-
mati wõllast, kuüingasa palwe peale. Egga ma
siiski wiimseks kahhetsejaks jä, kes naise nõu läbbi
õigelt teelt eisis.“

Messikap ja Kriimsilm näpasiid keelt, otjega
kolleks jubba Reinowadderi maul fertiksel olnud;
agga kuüinga põllewa wiibha pärrast ei usaldanud
nad rälida. Mattokese aea pärrast ütles kuüingana:
„Ärge wiibhastage ülle liga, armoline issand. Sagge
wande tõutus teeb teie wäewalla ja sõna wõlli wi-
maks rahwale naeruks. Wanne ei olle karjapõisi-
keste mängi assi. Mis tarwis teie wannute? Andke
ennemine käske, et mõningad wälja lähwad, Rei-
nowadderi laed selga seuwad ja tedda seie towad.
Õiguse põhhi on mõniford paljo süggawam kui ar-
watakse. Efsiteks pange kaebajad Reinowadderiga
suud su wasto. Seisaks ta siin, kes teab, kas mõie
kaebaja su ei lähheks lullu? Mitto püüb teise peale